

Οὕτω, τὸ φοβερὸν τοῦ καπνοῦ πάθος, ἀφ' οὗ ἐχώρισε ἀπ' ἀλλήλων δύο φίλους, παιδιόθεν ὑπ' ἀμοιβαίας ἀγάπης συνδεθέντας, διασπᾶ, μετὰ τριετῆ εὐδαιμόνα συζυγίαν, δύο τρυφερὰς ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας μόνον ὁ θάνατος θὰ ἐτόλμα νὰ χωρίσῃ.

Φοβερὸν καὶ ὀλέθριον πάθος!

Καὶ ἐν τούτοις ἐγώ, γράφων, ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀγρυπνίας, τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν, ἐκάπνισα εἰκοσάδα σαμίων σιγαρέτων τοῦ Pasquali.

Ἄτυχές ἀνθρώπινον πλάσμα!

Ἐν Ζακύνθῳ, Ἰούλιος τοῦ 1895.

ΑΝΔΡ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

ἘΚΥΤΤΑΞΑ τὸ στόμα σου, τὸ κοραλλένιο στόμα,
 Ποῦ πάντα γιὰ στολίδι του ἔχει χαμόγελο γλυκό,
 Καὶ εἶπα μὲ παράπονο: εἶνε μικρὴ ἀκόμα
 Ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὰ χεῖλη μου γλυκὸ ἀγάπης μυστικό.

Ἐκύτταξα τὰ μάτια σου, τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
 Ποῦ μ' ἐθωροῦσαν τρυφερὰ καὶ χαμπλώναν μὲ ντροπὴ,
 Καὶ εἶπα: ἴσως ἔστην καρδιὰ νοιώθει κ' ἐκείνη λαύρα,
 Μὰ εἶν' ἀθῶα καὶ δειλὴ καὶ ἄντρέπεται νὰ μοῦ τὸ πῆ.

Τὸ μυστικό μου τὸ κρυψα βδομάδες, μῆνες, χρόνοι,
 Μὰ ἦρθ' ἡ ὥρα, ἀγάπη μου, νὰ τὸ φωνάξω, νὰ τὸ πῶ,
 Ν' ἀφήσω πειὰ τῆ σιωπῆ ποῦ τὴν καρδιὰ πληγώνει
 Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ἐλεύθερα: μικροῦλα μου, σὲ ἀγαπῶ....

Σμύρνη,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ